

De les 'historietes' i afanys del bisbe Ciuraneta

Dg, 27/12/2020 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

La tarda del diumenge 19 de desembre de 1999, ha fet ara 21 anys, prenia possessió a la Catedral Nova de Lleida plena de gom a gom el nou bisbe de Lleida Francesc Xavier Ciuraneta i Aymí, fins aleshores bisbe de Menorca, substituint en la càtedra ilerdenca al bisbe Ramon Malla que l'havia ocupat durant 33 anys. En la seva primera homilia com a bisbe de Lleida, deixà dit: *"Vull sentir-me un més amb vosaltres, estant al vostre servei i oferint-vos la meva persona i el meu temps"*.

El passat 11 de novembre festa de Sant Martí, moria a la seva casa pairal de Palma d'Ebre on residia des del 8 de març de 2007, quan el papa Joan Pau II va acceptar la seva renúncia per motius de salut. Un mes i 8 dies després de la seva mort, coincidint amb l'aniversari de l'inici del seu pontificat a Lleida, he cregut que era moment de dedicar-li a aquest bisbe bo i valent, la meva recordança. La faig des de la vivència personal i agraïda d'haver treballat prop d'ell durant gairebé tres anys, des del 29 d'octubre de 2004, quan va encomanar-me la responsabilitat de dirigir el departament de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida, substituint a l'iniciador del mateix i primer director, el recordat Mn. Jaume Montaña. Tasca que vaig compaginar aleshores com a corresposal a Lleida del setmanari "Catalunya Cristiana".

Des del primer moment vaig intuir que era un bisbe que valorava i molt el treball dels mitjans de comunicació social, alhora que veia clar que l'Església havia de tenir una presència normalitzada en els Mass Media. La primera mesura que va prendre quan vaig incorporar-me al departament, va ser reubicar l'oficina de la planta baixa a la primera planta de la Cúria Diocesana, on hi ha el despatx episcopal: *"jo et vull tenir a prop"*, hem digué i certament va ser sempre així.

D'aquella experiència i vivència prop del bisbe Ciuraneta, només en guardo que bons records. El departament sempre va tenir el seu suport i confiança, mai ens va mediatitzar la nostra feina i ens deixà treballar amb total llibertat. Cal dir que van

ser tres anys de gran pressió periodística i política, també eclesiàstica deguda al litigi amb la diòcesis de Barbastro-Monzón per les obres d'art sacre del Museu Diocesà, tot i que ell, home de caràcter afable, ho intentava viure amb externa serenor, però amb un gran patiment interior. Recordo un matí que ens havíem esmorzat amb les primeres pàgines dels diaris plenes del "Litigi", quan a l'entrar a despatxar amb ell i trobar-lo assegut i amb el cap clot, vaig preguntar-li: "Sr. Bisbe, esteu preocupat per tot el que diu la premsa avui, oi?". La seva resposta sempre l'he recordada: *"Amic Jordi, cada dia en té prou amb els seu propis afanys, no cal neguitejar-se més del compte, però jo sempre defensaré la meua diòcesi en allò que crec que és de justícia"*. I els afanys del bisbe Ciuraneta pels seus diocesans i per Lleida van ser molts i extensos, i els defensà fins a emmalaltir.

A l'assabentar-me de la seva mort, vaig rebuscar i refullejar els tres volums de la trilogia "Evangeli i vida", editats pel departament de Mitjans de Comunicació que recullen ni més ni menys que els 388 "Escrits per al Diumenge" que setmana a setmana i durant els 7 anys del seu pontificat, va escriure i publicà al Full Dominical, que també reproduïen els dos diaris locals "La Mañana" i "Segre" i emetia cada matí de diumenge l'emissora COPE-Lleida. Recordo que el tercer volum vam editar-lo depressa i corrents aquell març de 2007, davant la seva inesperada renúncia. A mi se'm va encomanar el pròleg, un encàrrec que vaig trobar agosarat però en el que vaig posant-hi tot el cor valorant aleshores la seva tasca pastoral amb aquests termes: *"El pas del bisbe Ciuraneta per la diòcesi de Lleida es recordarà en positiu per molts aspectes: la reobertura del Seminari, la seva aposta per la promoció del laïcat, la publicació de l'obra històrica "Arrels Cristianes de Lleida", l'inici i cloenda dels Procés dels Màrtirs i la beatificació del beat Francesc Castelló, el suport a l'IREL amb la creació del Departament de Pastoral Aplicada, la construcció de les noves parròquies de Santa Teresa Jornet i Sant Antoni Mª Claret, la inauguració de la nova seu de Càritas, la restauració de l'Acadèmia Mariana, la creació del Secretariat de Congregacions, Confraries i Germandats de la Setmana Santa i també, però no únicament, per la seva defensa valenta i lliure de la unitat del fons d'art del Museu Diocesà"*.

No estava pas errat, però tot aquest llegat no seria complet, si no hi afegim aquests "Escrits per al Diumenge" redactats a mena de contes, que jo he tornat a rellegir i que us recomano. Recordo una simpàtica anècdota que vaig viure personalment acompanyant el bisbe Ciuraneta en un acte, quan inesperadament se li va apropar l'Anna Solans, germana del professor Josep Solans ja traspassada, que amb tot el seu natural entusiasme felicità el bisbe: *"...per les magnífiques historietes que cada diumenge publiquen al Full Dominical. No sabeu el que m'agraden i el bé que m'han fet a una servidora i a molts altres que jo conec i que m'ho comenten. No deixeu mai d'escriure..."*

Evangelitzare Pauperibus (dur la Bona Notícia als pobres), es pot llegir a la làpida que cobreix la seva sepultura a l'altar de la Mare de Déu de Montserrat a la Catedral de Lleida. Bé podem dir que el bisbe Ciuraneta ha estat un bon pastor, que ha complert amb aquelles primeres paraules que dirigí als lleidatans en la seva pressa de possessió, havent estat un bisbe proper i al servei de tothom i especialment dels pobres, que ha ofert fins a l'extenuació la seva persona i el seu temps, a més a més dels seus afanys i "historietes" de cada diumenge.

Descanseeu en Pau Sr. Bisbe.

Jordi Curcó, exdirector del departament de Mitjans de Comunicació Social del

bisbat de Lleida